

DANA
BISCHOF
ZÁVADOVÁ

ŠTĚSTÍ
INÝCH

Šťastie iných

DANA BISCHOF ZÁVADOVÁ

Šťastie iných

slovart

Text © Dana Bischof Závadová 2024
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2024

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-6600-6

*Jaskyňa, do ktorej sa bojíš vstúpiť,
ukrýva pohľad, ktorý hľadáš.*

Joseph Campbell

Sedela na balkóne v jednoizbovom bratislavskom byte a vychutnávala si posledné minúty pred odchodom. Začína nový život. Hrubá čiara za starým. Nakreslila ju prstom do vzduchu. Tých zmien v posledných rokoch nebolo veľa. Rozdiel bol však aj medzi tým, ako ju vnímali ostatní a ako seba vnímala ona. Večne nespokojná... Čo by ostatní dali za taký život... Vždy dosiahla, čo chcela, veľa cestovala, našli sa aj takí, čo jej závideli single život. Našťastie ten je už minulosťou. Každý deň pracovné stretnutia, párty, nákupy spojené s kávičkou v nákupných centrách s kamarátkami, angličtina, joga, domov sa vracala úplne vyčerpaná. Ak nemala program, četovala do noci s kamarátkami, navštevovala sa so susedami alebo hrkúťali spolu na balkóne, jedna single, druhá po rozvode, aj si občas niečo spolu uvarili. Nikdy sa nenudila. Ale koľkokrát prejavila za takýto život vďačnosť?

Sedela v kresle, príjemný vánok naznačoval pohyb záclony, čmárala si maľovanú krížovku, popritom uchlipkávala z horúcej kávy. Zvonka počula hluk z autoumyvárne,

zo zastávky sa pomaly rozbiehal trolejbus. Obzrela sa za seba – byt bol úplne prázdny. Ostal v ňom len jednoduchý nábytok a spomienky. Za tie roky, čo v ňom bývala, si doň nič poriadne nekúpila. Roky bola jednou nohou na odchode. Každý deň snívala o tom, že odtiaľ vypadne a byt prenajme. (Príde princ na bielom koni. Predstavu o ňom si tvorila podľa motivačnej literatúry.) Parkety vydrhnuté. Použila aj špeciálne leštidlo. Pred týždňom tu bola mama, pomáhala jej so sťahovaním, niečo dočasne odniesli do pivnice. Hlavne knihy, fitloptu a ostatné veci, ktoré sa jej nezmestili do auta a v byte ich nechcela nechať.

Hoci nenávidela svoj single život – trval neprimerane dlho –, z bytu mala radosť. Keď sa občas vracala unavená z práce, pomyslela si: „Mám byt. Ja mám byt. (Pohladkala pritom dvere, ktoré stále vyzerali ako nové.) Také šťastie nemá každý.“ Niekedy tu spievala a tancovala. Ešte aj po piatich rokoch v ňom cítila vôňu novoty, pripomínala jej vanilkové oplátky. Cítila ju iba na vianočných trhoch a doma.

Zajtra príde podnájomník a nielen jemu, ale aj jej sa začne nová kapitola. Dohodla sa sama so sebou, že za svojím bytom nebude nariekať.

Nikdy s nikým nežila... A odrazu sa rúti do neistoty. V hlave jej bzučala veta jej negativistickej kolegyne. „Anna, chodiť s niekým je niečo iné ako s niekým žiť. Keď sme začali s Danom bývať, o dva týždne sme boli rozídení. Nevedeli sme, čo by sme okrem pozerania telky mohli spolu robiť. Byt bol malý, nemali sme jeden pred druhým kam ujsť, žiadne súkromie. Aj sex nás rýchlo prestal baviť. Bolo to najhoršie rozhodnutie v mojom živote.“

Prečo vlastne svojmu vzťahu tak verila? Odkiaľ brala istotu, že zrazu sa v jej živote zjavil niekto, pre koho tak veľa znamená? Vedela, že návrat by nebol jednoduchý, zmluvu s podnájomníkom podpisuje na rok. Keby jej to s Marošom nevyšlo, musela by odísť k rodičom. Zároveň ju na novom dobrodružstve niečo vzrušovalo. Cítila, že starý strach, ktorý kedysi mala, sa vytratil. Odišiel ako sneh so zimou...

Zamkla byt, kráčala pomaly, neobzrela sa. Presne, ako si naplánovala. Odviezla sa na Kolibu, do bytu, kde bude od teraz bývať. S Marošom.

Zoznámili sa cez internet a začiatok ich vzťahu bol dosť kostrbatý. (Boli aj slzičky.) Na prvom rande cítila niečo výnimočné, nič však nenaznačovalo, žeby sa z toho mohol vyrýsovať vážny vzťah. Vyvíjalo sa to pomaly, spočiatku k nemu dokonca nič necítila. No paradoxne, keď to on začal vzdávať, spanikárila a prevzala iniciatívu. Aby toho nebolo málo, istý čas boli aj rozídení. Prešla rôznymi skúškami, navôkol ľudia s úžasnými radami, takí, čo presne vedeli, čo by robili v situácii, v ktorej nikdy neboli a nikdy nebudú. S ich názormi sa nestotožňovala. Prosím ťa, ako si mám hľadať niekoho na diskotéke, keď diskotéky nenávidím? S akým vnútorným naladením by som tam išla? Nie, ja to už so zoznamkami skúšať nebudem, mám s tým len najhoršie skúsenosti. Ja viem, mnohí si tam niekoho našli, ale ja nie, nie je to pre mňa. Bodka, čiarka, výkričník.

Keď si spomenula na leto, ktoré zabila stretávaním s rôznymi čudákmi, bolo jej zle. Prišlo jej ľúto hlavne

energie, ktorú do toho investovala. Zakaždým ďalší a ďalší neúspech, akoby mal za úlohu ešte viac jej naštrbiť sebavedomie. Ved' už bola na dlažbe... Kam sa dá ešte klesnúť? Každý deň si kládla otázku, prečo to vlastne robí, či sa radšej nezamyslí nad tým, ako prijať samotu, pretože čím viac pred ňou utekala, tým viac ju dobiehala. Zväčšovala sa. Užierala z nej ako zo slaného koláča. Pred spaním si predstavovala, že ju vešia na klinec, už s ňou nesúperí, nechce s ňou mať nič spoločné. Prepúšťala ju, dávala jej výpoveď... Robila rôzne cvičenia – meditovala, skúšala, čo na ňu zaberie. Neskôr jasne cítila, že na každú dieru existuje záplata, aj pre ňu musí na tejto zeme-guli jestvovať spriaznená duša. Vymodelovaná pre ňu, na mieru. A nemusí ju stretnúť na diskotéke. Ani nikde, kam pôjde s totálnym odporom. Stretne ju tam, kde patria obaja. Nie, ona nemusí pomáhať osudu, všetko sa rozpletá bez jej pričinenia. A práve vtedy, keď to bude bez odporu. To, čo príde nečakane, je Boží dar.

Pravda však bola, že najviac času trávila na internete, v práci aj doma. A našla ho v tomto, pre ňu bezpečnom, virtuálnom svete. Nebol to žiaden debil, no predsa len to bolo nečakané.

Keď odomkla dvere priestranného bytu, od ktorého mala už mesiac kľúče, zasmiala sa na svojej naivite. Ved' tu je ešte lepšie. Vonja tu tak nádherne... Otvorila dokorán okno. Hádám len nebude smútiť za svojím bytom. Hlavou jej prešli myšlienky na niekoľko prerevaných nocí, keď

nechápala, prečo práve ona musí byť sama. Tie roky sa jej zdali premrhané. Čo jej tá samota mala dať?

Keď príde Maroš domov, pôjdu sa bicyklovať. Občas sa aj prechádzali, volali to rýchla chôdza. Každá minúta s ním jej bola vzácna. Rada za ním zaostávala, v tichu, vo svojich myšlienkach, každý po svojom. Oblubovala vôňu teplého letného vzduchu, aj keď bolo na odpadnutie, plietol sa jej tam med s pokosenou trávou, so spoteným tričkom a s bielizňou vysušenou slnkom. Vyvetraná izba tesne pred spaním, cvrlikanie cvrčkov a na záver dňa pád od únavy do voňavých perín. Pritúlená k Marošovi.

Vedela, že keď sa vrátia domov, sadnú si na terasu s vínkom, ona po chvíli vezme do rúk knižku... Zaspí na ležadle, a keď sa zobudí, Maroš už bude podriemkavať pri televízore. Ako zabehnutý pár. Ráno mu nachystá veci do práce, aby bol zladený. Takto nejako si predstavovala opak single života. Nemala čas na depresie. Ráno sa v župane prechádzala s kávou v ruke ako kráľovná, neskôr bola za-neprázdnená nákupmi, varením, vybavovaním rôznych záležitostí, išla si zabehať alebo otvorila počítač a prekladala, písala články, často moderovala akcie. Nedopadla ako jej kolegyňa, ktorá sa odvtedy bojí nadviazať vzťah. U nich to bolo presne naopak. Chodenie bolo o ničom, akoby bola na príšerne dlhom pohovore, zato bývanie nadobudlo neskutočnú hĺbku. Krása v detailoch. Nič lepšie ako láska neexistuje, hovorila. A verila tomu, veď nič krajšie nezažila.

Tak, ako sa dovtedy nedokázala prizerať na zamilované páriky, teraz všetkým tú lásku dopriala. Rozplývala sa nad fotografiami, ktoré si jej známi vešali na Facebook

a vyznávali si na nich lásku. Vedela to precítiť, pretože to dôverne poznala.

Čakal ju náročný víkend. Po ročnom randení sa váhavý Maroš rozhodol, že ju predstaví svojim rodičom. Bol známy tým, že mu všetko trvalo veľmi dlho, nikdy nevedel, na základe čoho má vedieť, že práve teraz robí dobré rozhodnutie. Keby si ho nejaká psychoterapeutka vzala bokom, určite by tam bolo nejaké zranenie z detstva. Typický ítečkár. Každý deň v obleku alebo v košeli a vo vestičke. Kedysi si práve z takýchto introvertných mužov uťahovala, teraz bude s jedným takým žiť.

Zazvonil jej mobil.

„Ahoj, Erika!“

„Ahoj, zlatíčko, tak čo, ako si na tom v stredu s časom, prídeš?“

„No ja neviem, povedz ty, máš na mňa čas?“

„Jasné, pripravím ťa. Mám nové kreslo, budeš v ňom ležať prvá.“

Anna na chvíľu privrela oči, predstavila si nové topánky, ktoré si na stretnutie obuje, pretože vždy sa snažila pôsobiť ako dáma. Vedela aj to, po ktorom parfume siahne. A že si tam oddýchne. Trochu sa na to snažila psychicky pripraviť.

Zdalo sa jej to smiešne, nemohla si pomôcť. Jej ezoterická priateľka koučka, ku ktorej v minulosti chodila so zvesenou

hlavou, celkom na dne, keď ju Maroš odkopol, a pozná celý jej príbeh do najmenších detailov, jej už v minulosti pomohla. Začala sa na seba pozeráť inými očami, mať sa rada, praktizovať afirmácie, odriekavať si ich niekoľkokrát denne, hoci tomu vôbec neverila. Snažila sa do svojho single života vkomponovať čo najviac zmien, byť vďačná za to, čo má, a vyrovnáť sa s tým, že ju Maroš nechal. Lúbiť sa aj napriek tomu, pretože už na ňu možno čaká niekto iný. Zmeny sa dostavili okamžite, ani sa o to nesnažila, Maroš ju začal znova kontaktovať. Ako rieka, ktorá tečie sama. Neuveriteľné sa stalo realitou. A stálo to za to. Odvtedy už prešiel rok. Teraz sa ju Erika snaží v hlbokjej meditácii pripraviť na to, aby prvé stretnutie s jeho rodičmi, ktoré môže rozhodnúť o ich budúcnosti, dopadlo čo najlepšie.

Sedí u nej v spomínanom novom kresle, v útulne zariadenej kancelárii. Prevláda biela a bordová farba, tá kombinácia upokojuje. Pripravená citrónová voda, čaj aj oriešky, niet divu, že sa cíti výnimočne.

„Zatvor oči a predstavuj si, ako chceš, aby toto stretnutie dopadlo. Videla si jeho rodičov na fotke?“

Anne je to už teraz smiešne, napriek tomu sa rozhodne, že niečo bude hovoriť, keď už sem merala cestu. Len aby sa nezasmiala. Vedela, že Marošovi rodičia chovajú kravy a býka, nejaké mačky a psa, bývajú na lazoch v sto-ročnom dome s krivými chladnými múrmi. Akú-takú predstavu už má, áno, videla zopár fotografií. Maroš sa podobá na mamu.

„Som v nejakom starom, storočnom dome, Marošovi rodičia sa na mňa usmievajú. Rozprávame sa spolu, nie je v tej debata žiaden kŕč, antipatia ani hrobové ticho. Vládne dobrá atmosféra, všetko ide ako po masle. Pýtajú sa ma hlavne na to, čo aj mňa zaujíma, takže toto je dôležité – rozumieme si a máme podobný humor.“

Erika má tiež zavreté oči, tvári sa dôležito. Preglne.

„A kto je tam ešte? Kto je pre teba dôležitý a záleží ti na tom, aby ťa prijal?“

„Jeho sestra,“ hovorí Anna potichu, trochu ju pri tej predstave strasie.

„Opíš mi svoju predstavu, čo vidíš, čo najmenšie details...“ vyzve ju Erika.

Anna nevidí nič, takže si začne vymýšľať. Vlastne nevie, či to, čo jej hovorí, si vymýšľa alebo to aj cíti. Alebo si to len želá? Tento pocit nie je nový, stáva sa jej to na každej terapii, dnes nie je na prvej, preto ju to neprekvapí ani nezaskočí.

„Ideme na výlet, predtým pršalo, máme na sebe niečo nepremokavé a tá švagrinka sa so mnou rozpráva, akoby ma odjakživa poznala.“

Nedôverčivo pozrie na Eriku. Tá jej naznačí, aby zavrela oči. Pokračuje:

„Pýta sa ma na bratove deti, po chvíli ma dokonca objíma. Zdôveruje sa mi. Hovorí viac ako ja. Cítim, že v jej živote zohrám výnimočnú úlohu. Po výlete sa ideme niekam najesť, so všetkými sa rozprávam, Maroš je šťastný. Jeho rodina ma prijala a v noci ma v studenej posteli pomiluje úplne inak ako doteraz. Je v tom akoby nadšenie,

dôvera aj poďakovanie za to, ako úžasne som to s jeho rodičmi zvládla. Vieš, ale má na nohách ponožky. Neznám, keď má pri sexe ponožky, no teraz sa rozhodnem, že to budem ignorovať.“

Vtom otvorí oči a s miernym zdesením sa pýta Eriky niečo, na čom jej záleží najviac.

„Myslíš si, že budeme mať spolu dieťa?“

Erika sa pousmeje, túto otázku nepočuje prvýkrát, Anna je tou témou doslova posadnutá. Maroš jej po ročnom, veľmi čudnom vzťahu, keď sa len občas navštívili a spoznávali, doslova ušiel. Jej už tikali biologické hodiny, vôbec sa tým netajila. Čakala na prvú príležitosť ako hladný pes, len aby sa niekto v jej živote objavil a oplodnil ju. „Nejako to už len dopadne,“ povedala zvyčajne, občas aj nahlas. Bola to jej životná lekcia. Krutá. Ten chudák musel od nej doslova utiecť, aby si uvedomila, že dieťa musia chcieť dvaja a že najskôr treba popracovať na vzťahu. Život jej odoberá všetko, na čom lipne. Možno tam visela vo vzduchu aj iná otázka. Byť matkou znamená všetko? Musí prijať aj možnosť, že by to dieťa nemala. Možno Maroš na dieťa nie je pripravený a ona sa učí trpezlivosti. Chápala to. No lekcii nezvládla.

Erika privrela oči, predtým ešte dôležito povedala:

„Napojím sa na teba.“

Chvíľu ostala so zavretými očami, potom rázne vyslovila:

„Vidím dokonca dve deti a vidím ich niekde na la-zoch... Hrať sa v sene? Takže naozaj je dôležité, aby si si na tých kopaniciach vytvorila dobré vzťahy.“

Budete mať dve deti.

Tú vetu môže vysloviť hocikto. Ak sa predpoveď ne-splní, zabudneme na ňu. Ak sa však naplní, vytiahneme ju odniekiaľ z útrobov duše a cítime sa dôležito, akoby sme boli súčasťou záhadného sveta, dejú sa nám veci, ktoré nám kedysi predpovedali. Niektorí iní vycítili, že visia vo vzduchu, kým my sme o tom ešte len snívali...

Keď ju občas prepadlo najväčšie zúfalstvo, tá veta sa jej vynorila v mysli ako príjemná sprcha a pomáhala jej prežiť. Upla sa na ňu.

Petra sa práve rozišla s partnerom, tvorila s ním pár neuvieriteľných desať rokov. Asi to nebola pravá láska, skôr išlo o nejaký zvyk, pretkaný majetkom. Ktovie, čo sa od neho mala učiť. Lenže ona si takéto komplikované otázky nikdy nekládla. Sama so sebou veľmi nediskutovala. Prerobili si spolu dom po babke, vrazili doň toľko peňazí, že rozchod už prakticky neprichádzal do úvahy. Hoci cítila, že Jano sa jej vzdaluje, nechcela si to priznať. Vzdiali sa a potom sa znova priblíži... Chcela to prekryť inou veľkoleposťou, a keďže o dieťati sa nikdy otvorene nebavili, jedného dňa priviezla domov detskú postieľku. Ani mu to nedokázala povedať, len ju zloženú oprela do prázdnej izby, ktorá by hádam mohla byť raz aj detskou, dom bol pomerne veľký.

Ako žila? Jej dom, zdedený po babke, stál na samote, na kopci. Hoci rodičov, ktorí bývali vo vedľajšej dedine, navštevovala často, veľa času trávila osamote. Na lazoch sa toho totiž veľa robiť nedalo. Na jar a v lete, vlastne až kým

sa dalo a skoro sa nestmievalo, chodila na túry. Sama. Aj u rodičov mala pár turistických topánok. Kedykoľvek ich navštívila a už v kuchyni „nebolo o čom“, vybrala sa niekam, hocikam, niekedy aj pešo domov cez kopce, auto si vyzdvihla na druhý deň. Chcela byť sama so svojimi myšlienkami, ale ona bola vlastne stále sama. Či s nimi, či bez nich.

Mala tridsaťtri rokov a práve sa s ňou rozišiel Jano, ktorý sa k nej hodil a nikto s rozchodom nerátal. Nikdy nemala presnú predstavu o svojom mužovi, ale realita naznačovala, že na veľa si netrúfala. (Vysoko nerúbala.). Robili spolu v banke za priehradkou v najbližšom meste, na Myjave, a viedli nudný život.

On posledný rok navyše dvojité. Okamžite vedel, že stretol tú pravú. Volala sa Ivana, bola z Piešťan a jemu pri nej okamžite zablikala kontrolka. Toto je ona. Dotrhané rifle, mikina ako z katalógu, každý deň iný účes, vždy upravená, sexi, voňavá. Mala všetko, čo Petre chýbalo. Ale to je už teraz jedno, išlo len o to, ako sa jej zbaviť.

Petra... Skromná, nenáročná, bez akýchkoľvek záľub, stále sama, osamelá, nemastná-neslaná. Roky nosila tie isté veci, lebo u nich sa vždy na niečo šetrilo. Začal si to uvedomovať hneď, ako stretol Ivanu. Tá si v Piešťanoch otvorila štýlovú kaviareň s koláčikmi od výmyslu sveta a vo voľnom čase písala poviedky. V Prietrži si kúpila starú chalupu a chodievala tam čoraz častejšie. Niekedy sama, inokedy so synom, často organizovala žúrky s priateľmi. Chalupu postupne renovovala, stále tam bolo čo robiť, to miesto malo čarovnú atmosféru. Sadla si na dvore za starý drevený stôl pod hrušku, zapálila si a písala... Taký mala

zvyk. Viedla si denník, písala básne a poviedky, tvorila stránku svojej kaviarne, odpovedala (ne)spokojným zákazníkom, vymýšľala nové aj šialené príchute šišiek a cítila sa naplnená. Hoci staršia od Petry, stále v dobrej nálade, plná plánov a snov, dobrodružná, úprimná povaha, už mala päťročného syna a za sebou niekoľko nevydarených vzťahov. Na lásku nikdy neprestala veriť. Nedalo sa ju neľúbiť.

Jano si to tak neželal. Naopak, bol so svojím osudom vyrovnaný. A vtedy to prišlo. Jednoducho sa mu to prihodilo. Veril na náhody. A tejto sa nedalo odolať.

Ocitol sa v neriešiteľnej situácii, ale dlho sa dokázal pretvarovať. Cítil, že sa musí zdekovať a jeho život sa bude uberať týmto a nie iným smerom, no neponáhľal sa. Bol taký drzý a falošný, že ešte s Petrinou sesternicou absolvoval rodinný výlet do Viedne – usmieval sa do objektívu, keď sa fotili pri akváriu s rybičkami či na terase pri káve, s nádherným výhľadom na celé mesto... Dvojité životy Jana Ťapáka. Potil sa pri predstave, koľko si toho na seba naložil. Raz sa mu z tej predstavy podlomili kolená, keď sa vracal do domu, ktorý ešte donedávna nazýval svojím domovom. Z čoho ho Petra vyplatí, to ho trápilo najmenej. Už dávno ju neľúbi. Vedel, do čoho ide, bude trpieť a hľadať niekoho na lazoch. Nikto tam nie je...

Kto k nej príde bývať na samotu na vršok? Bol to projekt s Janom, roky ho zvažovali. Ísť do toho, či radšej nejst', to bola vážna otázka. On nebol z lazov, ale myslel si, že sa prispôbi a život s jednou kozou, so štyrmi kravami a s býkom

sa mu zapáči. Keď posledné dni cestoval tými serpentínami „domov“, aby si ľahol do postele, ktorú dokonca sám zmajstroval, robila sa mu hrča v hrdle. Ako to ukončiť? Prečo to nejde samo od seba? Bude sa musieť do toho vložiť, sľúbil to Ivane. Stráca drahocenné dni, hodiny, minúty... S tou nepravou. Čím dlhšie sa odhodlával, tým väčší sa nenávidel. Ako odhalí svoje tajomstvo pred celou rodinou? Okamžite všetci zistia, že táto jeho bokovka trvá už takmer rok. Balvan, veľký balvan si naložil na káru a teraz ju pred sebou nevládze tlačiť. Kým bola Petra v práci, on, hoci aj na päť minút, cestoval za Ivanou. Ako je možné, že si tá jednoduchá dedinčanka nič nevšimla? Prilieval do ohňa. Svoje návštevy u Ivany čoraz viac predlžoval, dokonca sa už ani neskrýval, hoci v Piešťanoch mali veľa známych. A Petra nič...

Koniec utrpenia sa teda začal odvíjať podľa banálneho scenára, ktorý mu poradil kamarát. Nechaj si mobil na stole, kým sa sprchuje. Neodolá, nakukne doň a prečíta si komunikáciu, ktorú by za normálnych okolností nemala vidieť. Všetko bude jasné, rozplače sa, padne na kolená, bude ťa prosiť, aby si ostal, urobí všetko možné aj nemožné. Alebo onemie a jej tvár bude celkom bez emócií. Mávala taký výraz pri varení alebo keď ju raz zazrel sedieť na záchode. Pozerala doblba... Rátal s každou verziou.

Na začiatku vzťahu si Ivanu uložil do mobilu ako Rada, takže keby mu doň nahliadla vtedy, správy s Radom by ju vôbec nezaujímali. Teraz, keď už nevládal nič tajiť, prepísal si kontakt na Ivanu. Vyložil karty na stôl, mobil

nechal na stole a odišiel sa sprchovať. Bolo mu ťažko. Ako v situácii, ktorou jednoducho musí prejsť.

Niekedy na začiatku vzťahu čítala motivačnú knihu o tom, ako sa pri sprchovaní odplavujú všetky negatívne emócie. Ty si máš predstavovať, že sa to deje s každou jednou kvapkou... On do tejto knihy nakukol a odvtedy mal tú vetu v hlave zakaždým, keď sa sprchoval. Hanbil sa s tým stotožniť, ale stále sa vynárala. Nechal na seba dopadať studené kvapky, prúd vody, a predstavoval si, ako sa od neho problémy vzdávajú, on sa od nich dištancuje, približuje sa k šťastiu a s každou kvapkou sa z neho zmýva všetko negatívne. Akoby vynuloval kalkulačku. Toho negatívneho je teraz veľa, čiže voda musí ešte chvíľu tiecť. A k tomu si vždy pomyslel, aké úžasné musí byť ženou a čítať takéto kraviny.

Žena, na ktorú s trpkosťou a celkom bez lásky, už s miernym pohrdaním práve myslel, stála v izbe, ktorú nazývala detskou, a padol jej pohľad na neposkladanú postieľku. Práve mala menštruáciu a pocítila, ako jej trochu z krvi vyteklo do veľkej vložky, ktorú si práve vymenila. Antikoncepčné tabletky každý večer poctivo užívala, ani sa nad tým nezamyslela. Dieťa, to bola téma, o ktorej sa nikdy vážne nerozprávali. On občas prehodil, keď boli na rodinnej oslave, že počúvať a sledovať deti pri hre je vlastne antikoncepcia – na tomto vtipe sa celé osadenstvo zasmialo a život išiel ďalej. A ona? Občas cez víkend, keď mohli dlhšie spať, povedala, že sa teší na nový život, keď k nim pribudne bábätko. Ako sa všetko zmení...

Tá téma visela vo vzduchu, ale nikto sa jej osobitne nevenoval. Potom, niekedy, ved' určite raz... Nikdy...

Vracala sa z izby do kuchyne, keď jej do oka padol nastrčený mobil. Boli časy, keď si Jano blokoval displej. Opatrne doň ťukla nechťom a prekvapilo ju, že si to nepýta kód. Okamžite si prešla správy v aplikácii, Ivanine boli hneď navrchu. Z malej fotografie toho veľa nevyčítala a priblížiť sa ju neodvážila. Rozbúchalo sa jej srdce, tĺklo ako divé. Neposielali si žiadne intímne fotografie, na to už boli „starí“. Z troch-štyroch správ – prstom sa splašene posúvala zdola nahor – jej bolo jasné, ktorá bije. *Takže ako si sa rozhodol? Ja alebo ona? Dokedy budem čakať? Dávam ti ultimátum... A čo tá tvoja nudná žena? Ešte spávaš vedľa v nej v posteli? Čo myslíš, Janko, dokedy ti budem toto tolerovať? Dnes o tretej ťa čakám v kaviarni... a nemeškaj...*

Zúfalo sa zviezla do kresla s mobilom v ruke, v hlave jej ešte blikalo nejaké svetielko nádeje, *možno sa mylíš, ešte je možnosť, že všetko je inak... Alebo aspoň niečo z toho. Všetko ti vysvetlí, ide o omyl, možno jednorazovka, všetko mu odpustiš, ostane po starom...*

Milión otázok stočených do jednej, až ju rozbolela hlava. Bože, tá zmienka o tom, aká je nudná... Takže on ju vykresľuje ako nudnú. Presne takú predstavu mala o sebe, tak sa vnímala – a teraz jej niekto, kto ju poznal naj dôvernejšie, nastavil zrkadlo. Zabolelo to.

Jano vyšiel spod sprchy, uterák omotaný okolo pása, a keď uvidel scénu, akú očakával, prisadol si k nej, akoby ju chcel

utešiť. Urážalo ho, že znova pocítil, ako sa mu podlamujú kolená. Prečo je taký zbabelý? Presviedčal sa, že jej dáva šancu na lepší život, s niekým, koho si viac zaslúži. Lebo jeho si nezaslúži. Pravda však bola, že on išiel za niečím lepším.

„Ty ma už neľúbiš,“ vyšlo z nej. Za vetou ani nedala otáznik. Iná žena by ho možno ovalila niečím, čo by bolo poruke, hystericky by kričala, ale Petra nemala takú povahu a on to dobre vedel. Sivá myška, ktorá sa musí prispôbiť každej situácii. Vždy bola taká a dnes nebol iný deň.

Vedel, čo bude nasledovať. Začnú sa finančne vyrovnávať – ona mu ponížené prikývne hlavičkou. Dá nakoniec aj viac, ako mu patrí? Zaujímavé bolo, že on sa teraz cítil na koni. Celých desať rokov je v čudu, hodil ich za hlavu. Bude sa musieť pozrieť do očí jej rodičom, otcovi pomáhal napríklad s kravami, mali ho radi. Má u nich nejaké veci a nepredpokladá, že Petra by mu ich priniesla. Aj tam sa bude musieť zastaviť. Čaká ho veľa nepríjemností, no rozhodol sa, že to zvládne s gráciou. Žiadna zvesená hlava či výčitky svedomia. Bude sa tváriť, akoby sa takéto veci stávali bežne, nemôže za to, objavilo sa niečo silné, čomu sa nedokáže ubrániť. Mali by to chápať. Nikomu sa nebude ospravedlňovať. Prejde tým ako stroj, bez emócií. Paradoxne, práve teraz, keď vedľa nej sedel, cítil, akoby mu padol zo srdca balvan. Zbavil sa tristokilového závažia.

To najťažšie už má za sebou. Vie to. Ale to, že ju to najťažšie ešte len čaká – dozvie sa, že to myslí vážne, ho vôbec netrápilo.